

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph.D. ve věci

žalobce: **Y. M.**
st. přísl. N.
t. č. pobyt. X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2026, č. j. OAM-3/ZA-ZA11-D07-2026,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) rozhodl, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu je nepřijatelná dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č.

325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), řízení o žádosti zastavil dle § 25 písm. i) zákona o azylu a určil, že příslušným státem k projednání žádosti je podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „nařízení Dublin III“) Švédské království. Žalobce učinil sporným, zda je napadené rozhodnutí v souladu s čl. 17 nařízení Dublin III.

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

2. Žalobce podal dne 1. 1. 2026 žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Jako důvod žádosti uvedl, že má ve své vesnici ve vlasti problémy kvůli napadení kmenem Fula. Žalobce nechtěl chodit do islámské školy, chtěl utéct, ale lidé z kmene Fula mu vyhrožovali, že pokud uteče, zabijí jeho sestru. Tito lidé často zabíjejí jiné lidi ve městech a vesnicích. Jeho matce vyhrožovali, že žalobce najdou kdekoliv. Matka mu přesto řekla, ať uteče.
3. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobci bylo uděleno vízum Švédského království s platností ode dne 4. 6. 2025 do 15. 7. 2025 s maximální délkou pobytu 27 dní. Žalovaný dospěl k závěru, že v případě žalobce bylo nezbytné aplikovat čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III a k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu je dle čl. 12 tohoto nařízení příslušné Švédské království.
4. V napadeném rozhodnutí se žalovaný zabýval tím, zda v případě Švédského království neexistují závažné důvody domnívat se, že zde dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Žalovaný mimo jiné konstatoval, že Švédsko je povinno objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Poukázal na to, že orgány EU, Evropský soud pro lidská práva, ani Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky („UNHCR“) nevydaly žádné rozhodnutí nebo stanovisko, které by deklarovalo existenci systémových nedostatků ve Švédském království. Švédsko ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách. Rovněž umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv a je považováno za bezpečnou zemi. Žalovaný také poukázal na skutečnosti plynoucí z Informace OAMP, *Švédsko, azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinský systém, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky*, ze dne 24. 5. 2024.
5. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí dále zabýval aplikací čl. 17 nařízení Dublin III. Uvedl, že žalobce nemá na území České republiky žádné rodinné ani kulturní vazby a před svým příjezdem v prosinci 2025 zde nikdy nepobýval. Neměl ani žádné konkrétní důvody, pro které přicestoval právě do České republiky. Žalobce se nepotýká s žádnými závažnými zdravotními problémy, které by mu bránily cestovat do Švédska. Neuvedl ani žádné podstatné důvody, pro které by nemohl do Švédska odcestovat. Vyjádřil pouze nekonkrétní obavu o svou bezpečnost v souvislosti s vydáním víza Švédského království a v souvislosti se svými předešlými sportovními aktivitami. V průběhu řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany bude žalobce pobývat v zařízení určeném k ubytování žadatelů o mezinárodní ochranu, přičemž se jedná o bezpečná místa se zabezpečeným přístupem a bezpečnostní službou. Žalovaný proto konstatoval, že neshledal relevantní důvody pro aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III.

III. Žaloba a vyjádření žalovaného

6. Žalobce se domnívá, že by mohl naplňovat kritéria čl. 17 nařízení Dublin III. V žalobě obecně namítl porušení některých ustanovení správního řádu, nařízení Dublin III a zákona o azylu.
7. Článek 17 nařízení Dublin III dovoluje členskému státu dobrovolně se rozhodnout převzít příslušnost pro posuzování žádosti o mezinárodní ochranu. Dle žalobce žalovaný pochybil, pokud na případ žalobce čl. 17 neaplikoval. Žalobce sice nemá na území České republiky žádné příbuzné, má zde však přátele, kteří mu pomáhají s praktickými záležitostmi, zatímco ve Švédsku nezná nikoho. V České republice navíc hraje fotbal za fotbalový klub, který mu poskytuje stravu a ubytování (toto tvrzení bylo v průběhu řízení před soudem doloženo přípisem FK Meteor Praha VIII, z.s., a potvrzením o zajištění ubytování tímto klubem ze dne 13. 3. 2023). Žalobce proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
8. Žalovaný ve svém vyjádření shrnul důvody, na nichž bylo napadené rozhodnutí založeno, včetně argumentace k aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III. Žalovaný se možností aplikace čl. 17 zabýval a neshledal žádné humanitární či systémové důvody, které by jeho použití odůvodňovaly. Napadené rozhodnutí je zákonné, přezkoumatelné, vychází z dostatečně zjištěného stavu věci a respektuje ustálenou judikaturu. Žalobní argumentace není způsobila zpochybnit důvodnost rozhodnutí.

IV. Posouzení věci soudem

9. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; „s. ř. s.“), v zákonné lhůtě (§ 32 odst. 1 zákona o azylu). Krajský soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonem stanovené podmínky (účastníci řízení ústní jednání nepožadovali) a soud zároveň nepovažoval konání jednání za nezbytné.
10. Podstatou žaloby je námitka chybného posouzení aplikace čl. 17 nařízení Dublin III. Podle něho se může odchýlně od čl. 3 odst. 1 každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Toto ustanovení má diskreční povahu a ponechává na uvážení každého členského státu, zda sám k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu přistoupí (viz rozsudek ze dne 23. 1. 2019, ve věci *M. A. a další*, C-661/17, body 58–60).
11. S ohledem na rozsah posuzovací pravomoci takto přiznané členským státům je podle Soudního dvora EU na dotčeném členském státu, aby určil, za jakých okolností si přeje využít možnost danou diskrečním ustanovením podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III. Soudní dvůr připomněl, že tento závěr je v souladu s jeho judikaturou týkající se fakultativních ustanovení, podle které tato ustanovení přiznávají členským státům širokou posuzovací pravomoc (viz rozsudek Soudního dvora EU ze dne 10. 12. 2013, ve věci *Abdullahi*, C 394/12, bod 57), a také s cílem uvedeného čl. 17 odst. 1, aby byly zachovány výsady členských států při výkonu práva na poskytnutí mezinárodní ochrany (rozsudek Soudního dvora EU ze dne 5. 7. 2018, ve věci *X.*, C 213/17, bod 61).
12. Členský stát tedy má široký prostor pro uvážení, zda se rozhodne využít svého oprávnění převzít příslušnost k posouzení žádosti, k níž jinak příslušný není. Čl. 17 nařízení Dublin III neobsahuje žádné omezení z hlediska důvodů použití, ani žádný neurčitý pojem (např. „případ hodný zvláštního zřetele“). Oprávnění lze tedy využít s ohledem na politické, humanitární a praktické úvahy (viz rozsudek Soudního dvora EU

ze dne 23. 1. 2019, ve věci *M. A. a další*, C-661/17), resp. jak je uvedeno v bodu 17 preambule tohoto nařízení, prostor pro diskreční oprávnění vzniká zejména „z humanitárních důvodů a z důvodů solidarity, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky nebo příbuzné nebo jiné členy rodiny“.

13. Existence diskrečního oprávnění a širokého prostoru pro jeho využití však neznamená, že správní orgán není ve svém rozhodování nijak limitován a že může rozhodovat libovolně. Úkolem soudu v těchto případech je přezkum uvedeného diskrečního oprávnění, kdy je nutno posoudit, zda meze tohoto uvážení nebyly ze strany správního orgánu překročeny či zda toto uvážení nebylo zneužito (srov. např. rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2015, č. j. 8 As 133/2014-51, č. 3314/2015 Sb. NSS, bod 23 a judikaturu tam citovanou). Soud tak posuzuje, zda správní rozhodnutí nebylo zatíženo svévolí, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (viz např. rozsudky NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55).
14. K aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III lze dále z judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24) uvést, že pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je namístě úvahu o aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III ustanovení učinit. V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že případy hodné zvláštního zřetele nelze žádným vyčerpávajícím způsobem obecně popsat, přesto však v rámci nich jsou patrné dvě významnější skupiny, které lze typově charakterizovat. V první řadě případy, kdy má žadatel o mezinárodní ochranu zvláštní vztah k ČR, resp. tato má zvláštní zájem na jeho ochraně (např. za prokázané služby České republiky či pro jiný specifický vztah k němu).
15. Další skupinou jsou případy, kdy by aplikace určení příslušnosti jiného členského státu mohla mít nežádoucí důsledky jiné než takové, s nimiž samotné nařízení Dublin III typově počítá a pro něž stanovuje konkrétní specifická pravidla (viz jeho čl. 3 odst. 2). V druhé z popsanych typových skupin případů je v první řadě namístě nejprve zkoumat, zda by tyto důsledky mohly skutečně s významnou pravděpodobností nastat, a pokud ano, zda stát příslušný podle nařízení může sám učinit opatření, která by zajistila ochranu žadatele před těmito důsledky (bod 33 citovaného rozsudku). Nejvyšší správní soud zároveň v naposled odkazovaném rozsudku zdůraznil, že užití diskrečního oprávnění podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III má být vyhrazeno jen vskutku výjimečným případům.
16. Na základě uvedených východisek se tedy soud zaměřil na to, zda byly v případě žalobce dány okolnosti naznačující skutečnost, že by se mohlo jednat o případ hodný zvláštního zřetele, jež by ve vztahu k čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III vyžadoval důkladné odůvodnění, resp. že by výjimečnost případu žalobce *prima facie* směřovala k tomu, aby jeho žádost posuzoval nepřislušný stát, tj. ČR. Takové skutečnosti nebyly v případě žalobce dány.
17. Žalobce pouze tvrdil, že nechce jet do Švédska, protože tam nikoho nezná. Krom velmi krátkých přátelských vazeb, které si žalobce od svého příjezdu v prosinci 2025 v České republice vytvořil, však v České republice neměl ke dni vydání napadeného rozhodnutí žádné hlubší vazby.

18. Absence jakýchkoliv významnějších vazeb žalobce v České republice má odraz v odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III. Z odůvodnění plyne, proč nebyl čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III na případ žalobce aplikován. Žalovaný poukázal na to, že žalobce nemá na území České republiky žádné rodinné ani kulturní vazby, v minulosti zde nikdy nepobýval. Neměl žádný konkrétní důvod, pro který přijel právě do České republiky, využil pouze příležitosti a cestoval s člověkem, který mu pomohl po ztrátě ubytování ve Švédsku. Žalovaný proto neshledal žádné důvody k převzetí příslušnosti k posouzení žádosti žalobce. Odůvodnění žalovaného reflektovalo veškeré skutečnosti tvrzené žalobcem, je úplné a neodporuje pravidlům logiky.
19. Soud musí dát žalovanému zapravdu v tom, že ve skutečnostech, na něž žalobce poukazuje, nelze shledat žádný zvláštního zřetele hodný důvod, pro který by bylo na místě o aplikaci čl. 17 odst. 1 uvažovat. Takovým důvodem není pouhá skutečnost, že se zde žalobce cítí bezpečněji, že zde má krátkodobé přátelské vazby a že se do Švédska vrátit nechce. Užití diskrečního oprávnění má být vyhrazeno jen vskutku výjimečným případům. Případ žalobce žádnou zvláštní výjimečnost nevykazuje.
20. Žalobce uvedl, že nyní v České republice hraje fotbal za fotbalový klub, který mu poskytuje stravu a ubytování. Jedná se o novou skutečnost, kterou žalobce uvedl teprve v žalobě. Žalovaný se proto posouzením případu žalobce v kontextu této skutečnosti nemohl zabývat. To však napadené rozhodnutí nečiní nepřezkoumatelným a není to ani důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Krajský soud totiž při přezkumu nevyužití diskrečního oprávnění podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III zásadně vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2025, č. j. 2 Azs 32/2025-31).
21. Nutno současně uvést, že krátkodobá činnost žalobce jako fotbalisty ve fotbalovém klubu na území ČR není skuteností, která by mohla pravidlo přezkumu diskrece správního orgánu ke dni rozhodnutí tohoto orgánu prolomit (k tomu by mohlo případně dojít v situaci možného porušení závazků plynoucích z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, což však v tomto případě dle soudu „ve hře“ nebylo).
22. Žalovaný se zároveň zabýval i posouzením případných nežádoucích následků, které by určením příslušnosti Švédského království pro posouzení žádosti žalobce mohly nastat. Žalobce však uváděl pouze velmi obecné obavy z návratu do Švédského království. Žalovaný poukázal na bezpečnostní záruky, které poskytuje ubytování v zařízení určených pro ubytování žadatelů o udělení mezinárodní ochrany. Tedy konstatoval, že se jedná o bezpečná místa se zabezpečeným přístupem a bezpečnostní službou. I v tomto směru soud hodnotí odůvodnění napadeného rozhodnutí jako zcela dostačující. O správnosti tohoto závěru vypovídá i to, že žalobce v žalobě neuvedl žádné důvody, pro které by se nemohl do Švédska vrátit.

V. Závěr a náklady řízení

23. Krajský soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí vadami, které mu žalobce vytýká. Proto žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

24. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení, procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 30. března 2026

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová Ph.D v. r.
samosoudkyně